

De ondraaglijke zwaarte van het  
evidente

Deel I

Je ris, je chante et je bois



De ondraaglijke  
zwaarte van het  
evidente

Deel I

Je ris, je chante et je  
bois

Leo Feyaerts

## Opgedragen aan mijn vrouw

De personages en gebeurtenissen beschreven in dit boek zijn fictief. Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood, berust op puur toeval. Het is nooit de intentie geweest van de auteur iemand persoonlijk te beschadigen.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, vertalingen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Schrijver: Leo Feyaerts

Cover: Leo Feyaerts

ISBN:9789402132762

© Leo Feyaerts

## Leuven, 18 september 1967

Bonjour maman,

Slaap je? Ik niet. Hoe het met me gaat aflopen weet ik niet. En of ik het zal volhouden van jullie weg te blijven evenmin. Straks komt Annie. Dat het goed tussen ons zal aflopen, geloof ik niet. De hele tijd lieg ik mezelf maar wat voor.

Je hebt je best gedaan. Dat ik door de knieën ben gegaan wrijf ik je niet aan. De situatie was zo al explosief genoeg. Maar had je niet voor één keer zijn studeerkamer kunnen binnenstormen toen hij weg was? Had je de telefoon niet uit mijn hand kunnen rukken toen ik tegen haar zei hoe de zaken erbij lagen? Je had tegen haar toch kunnen zeggen dat ze alles moest vergeten wat ik had gezegd, omdat jullie van gedacht waren veranderd? Maar nee. Ons afluisteren wel, hè, in de woonkamer. En ik mezelf maar de das omdoen twee deuren verder! Ik ben je zoon, godverdomme! Je hebt er niet het minste benul van van wat ze voor mij betekende. Het enige wat jou bezighoudt is dat men zijn plicht moet doen. Welke plicht in godsnaam als de pater familias je helemaal van slag brengt? Wat heb je in zo'n geval aan de categorische imperatieven van meneer Kant? Omdat ik toevallig een denkend wezen ben, moet ik dan mijn plan maar trekken en in de put springen?

Deze stad, moeder, is een smidse waarin men gloeiende ambities smeedt. Ambities die me vreemd zijn. Want ik ken mijn soort. Onze ogen bedelen om liefde. Maar als een vrouw blijft staan, kijken we weg, terwijl de pijn ons verscheurt en de scherven over het trottoir kletteren.

Nee, hond zijn is geen mensenbaan. En geluk leest men niet af aan de frequentie, het volume en de snelheid waarmee men zaad ejaculeert. Kan een adelaar vliegen als hij zijn vleugels haat? Kunnen vissen ademen als zij geen water durven zwelgen? Ik jaag op schaduwen en herhaal dagelijks de dwaasheden van de voorgaande. Elke morgen stijg ik op als hete damp en elke avond val ik neer als een kille regendruppel.

Temt men een leeuw door hem de naam leeuw op te plakken? Wat maakt het uit dat ik de kracht die me tegen de aarde drukt zwaartekracht noem? Maakt het woord dat ik kan zweven?

Als ik mijn verstand te water laat, verdrinkt het. Niettemin heb ik een helder idee van de overkant. Soms zijn mijn gedachten zo klaar als een wolkeloze vriesnacht.

Wil je nog nootjes, vroegen ze in dat café. Het leek alsof er dode bladeren over een bevroren akker ritselden.

Waar komen apenootje vandaan? Van Montevideo? Ik zal niet sterven in Montevideo. Montevideo is overal. Overal staan spoorwegbermen.

Vrouw tegen man, man tegen vrouw. Terwijl de januskop zichzelf verslindt, weent het kind, droomt de jongen, dwaalt de man. Op weg zonder sleutel, landkaart van doodlopende straten, elk kruispunt de verkeerde keuze. Van klaarte gevlucht naar ijsorchideeën.

En Melun?

In Soissons kliefde Clovis een vaas, in La Ferté-Milon werd Jean Racine geboren.

Ja, het is komisch. Ik vertel lekker triest.

En vice versa.

Was ik maar Don Quichotte. Nee, die is te edel. Verder dan de droom kom ik niet. Die van de oude Karamazov, wellustige zatlap, nar uit schaamte, clown uit achterdocht. Als ik met Emilia wandel langs de zonovergoten weilanden van Brasschaat of over de paden tussen de dennen bij ons thuis, verandert de wereld in een heksensabbat van uitzinnige hoeren.

Natuurlijk bevolken slechts narren de wereld. Maar al hun gesnater en belgerinkel dienen niet louter om een levenssteeg te betegelen met gouden tegels om anderen te imponeren, hun vader op kop! Om de hals, ja! Met de guillotine van een succes waaraan hij part noch deel heeft!

Nee, ik ben geen edel mens. *Pari siamo*. Rigoletto huurt de sluipmoordenaar. Wat maakt het uit dat de één een bult draagt op zijn rug en de andere op zijn ziel?

Zo kwel ik mij dwangmatig. Terwijl ik me was en scheer en kam voor de spiegel en ladderzat door de Leuvense straten strompel. Altijd komt spontaan de aria van Canio in me op: *Recitar mentre preso dal delirio*. Acteer, smerig beest, terwijl de pijn je zo gek maakt dat je niet meer weet wat wat je zegt of doet. Vooruit! De scene op! Bah, ben jij een man!? Jij bent Pagliaccio! *Vesti la giubba*. Trek je kostuum aan en poeder je gezicht! Het publiek betaalt en komt om te lachen. Dus lach en schater! *Ridi Pagliaccio!*

Ik ben de duivel, moeder. Hel heet mijn roes. Despotische hoogmoed. Want elke verstoting is een uitverkiezing.

Nee, ik ben geen masker vol schorpioenen! Ik wil niet sterven als een geile geldzak die praat vol zelfbeklag, terwijl hij aast op vernietiging! Als ik daaraan toegeef, raast de trein!

## De Boze Wolf

Dag beesten allemaal. Zie je me al zitten in dit duivenmelkersstaminee<sup>1</sup>? Zie je me al zitten, half verstopt onder de bladen van een sierplant, leeg gejanct, maar te zat om bij te tanken? Schuin voor mij aan de toog zit een magere in een blauwe stofjas met de rug naar mij toe en tegenover hem zit met gekruiste benen de volslanke cafébazin in haar korte, vuurrode jurk. Hup! Daar gaat zijn rampvlucht weer en zijn klaagzang over de duiven die hij is kwijtgeweest! “Twieë kèbbers asteblieft. E geu ras, menen beste. Twieë winnoors vei mei te kwikke. Schuën, stêrk en slim. Z'ane ze godverdoemme nuët ni meige losse, de smieërlappe, mei zuë'n onwieërs. Franse onneuzelieërs. Altooëd 't zelfste begod. Jêft mooë er nog ieëne en drinkt ieëne mei<sup>2</sup>.” Op die regel eindigen al zijn strofen.

Ze schuift haar hand op zijn pols en drukt hem stevig. “Joo, Franske, 't es êrg, ên? Ni te geluëve! Moo kop up, jung. G'èèt er nog ander up eu kot, uëk goei, uëk prooesdoeëve. Doo kinde toch nog mei kwikke<sup>3</sup>?”

Recht tegenover me ziet haar man dat ik het doorheb. Van achter zijn tafeltje knikt hij met opgetrokken wenkbrouwen in mijn richting. Ze haalt haar schouders op, bekijkt me met een air van zit-dat-stuk-stront-daar-nu-nog en trekt haar hand terug. Haar melker steekt zijn hand uit en pakt een van haar borsten! Godmiljaar! Over de stof. Het moest er nog aan mankeren! Duiven melken. Dat zal wel. Struisvogels! Haar echtgenoot drinkt zijn glas leeg: alle goede dingen bestaan uit drie.

De voordeur zwaait open! Ook een student waarschijnlijk! Breed lachend, zwart haar en een zwarte ringbaard. Zie hem worstelen met de deining van deze wrakkige ark van Noë!

“Allemaal de groeten van janneke maan.”

“Nog zuë'ne geboeëdsde sol<sup>4</sup>,” gromt de waard.

De melker lacht. Vanachter zijn rug keft de forse doos: “Me sjinke nemieë. Me gon sloeëte<sup>5</sup>.”

Ze gebaart van hoepel op terwijl haar uiers kelderen. De teef! Met een verse porto voor haar neus! Ik brul vanonder de plant: “Geef hem een pint,

---

<sup>1</sup> café

<sup>2</sup> Twee doffers alstublieft. Een goed ras, mijn beste. Twee winnaars om mee te fokken. Schoon, sterk en slim. Ze hadden ze godverdomme nooit mogen lossen, de smeerlappen, met zo'n onweders. Franse onnozelaars. Altijd hetzelfde begod. Geef mij er nog een en drink er een mee.

<sup>3</sup> Ja, Franske, het is erg, èh. Niet te geloven. Maar kop op, jong. Je hebt er nog andere op je kot, ook goede, ook prijswinnaars. Daar kun je toch ook mee fokken?

<sup>4</sup> Nog zo'n gebuisde sul

<sup>5</sup> We schenken niet meer. We gaan sluiten.

nondedju!”

“Ha, Johnny!”

“Ha, René!”

*Compagnons des mauvais jours* met een erbarmelijke recette. Hij onthaalt het wijf op een prachtig compliment. Ze draait als een blad aan een boom, deerniswekkend.

“Gaadde mee?”

Ik hijs me omhoog vanachter het tafeltje. We strompelen de Mechelsestraat in.

“Zeg, ik wil u wel naar huis doen, want ge hebt begod een ferm stuk in uw kloten, maar dan moet ik bij u kunnen blijven maffen.”

Hij ziet er niet gevaarlijk uit.

“Ik heb honger. Ik ben de Boze Wolf.”

Een grap? Mijn koelkast is leeg. Enkele uren geleden liet Annie me zitten op Sint-Maartensdal. Ik jankte tot ik geen tranen meer overhad, sleepte mijn beddengoed terug naar mijn auto en ging weer aanbellen bij mijn oude kotbaas aan de Bondgenotenlaan. Gelukkig waren mijn kamers nog niet verhuurd. Ons afscheid was allesbehalve hartelijk geweest. Kotbazen koesteren nu eenmaal schijtlijsters van mijn soort omdat ze elke maand stipt hun huur betalen. Zijn andere huurders zijn heel wat minder scrupuleus en hotsen regelmatig met een flink stuk in de kraag de trap op. Net als ik, maar niet half zo geniepig. Dus hij aan het bellen om te horen of vader wel akkoord was, maar ving bot omdat ik geslaagd was in juli.

“Man-man. Nu heb ik een stuk in mijne frak<sup>1</sup>.”

Duidelijk een Kempenaar.

“Mijn tweede zit is een catastroof. Ik ben geflest en da's een ramp. Veur oozze vò en oos moe<sup>2</sup>. Hij heeft zó staan schelden door den telefoon dat mijn oren ervan verzengden. Vanaf de komende week krijg ik nog maar de helft van mijn pree. Het is gedomme een schande dat de studentencafés pas opengaan over twee weken.”

“Waarom?”

“Omdat ze me niet laten poeffen. Allé, zeg mèr waar ik u henne moet slepen<sup>3</sup>.”

“Dump me me maar in het kanaal.”

“Allé, jong, ge zijt vel over been. De ratten krijgen de slappe lach.”

“Je bent toch geen homo, hé?”

“Watte? Wablief? Nee-héé, hahaha! Wat een gedacht! Hoe haalt g'het in uwe kop!”

Later zingt hij heel ingetogen. Dan kan ik aan de straatstenen nog wat

---

<sup>1</sup> frak (Vlaams) = jas. De uitdrukking betekent: flink dronken.

<sup>2</sup> Voor mijn vader en moeder.

<sup>3</sup> Omdat ze me niet laten poffen. Allé, zeg het maar, waar ik je naartoe moet slepen.

tranen kwijt. Op de Vismarkt verdomt hij het de kortste weg te nemen langs de Vaartstraat. Kan me niet bommen, veel verschil maakt het toch niet. In de *Lyrique* brandt nog licht.

“Hedde nog money?”

Ik haal twee briefjes uit mijn jaszak, een van vijftig en een van honderd.

“Da's genoeg.”

Dat van vijftig krijg ik terug. Hij schiet naar binnen en komt terug met zes flesjes Apollinaris: twee opengemaakte tussen zijn vingers en vier dichte in zijn jaszakken. Hij geeft er een zonder kroonkurk.

“Uitzuipen. Tegen de kater. Bier is diuretisch. Ge moet uw voorzorgen nemen, anders drogen uw nieren uit. En ga met uw voeten bloot liggen seffens als g'in bed ligt. Dat helpt ook.”

Morsend drinkt hij zijn flesje mineraalwater uit. Hij drukt het wisselgeld in mijn handen en daarna twee dichte flesjes. We zwalken naar de overkant van de Grote Markt en langs de Sint-Pieter en Place Foch naar de Bond.

In mijn bed wil hij niet. “Geef mij de spreij maar. Z'is dik genoeg.”

Hij zwiert ze op mijn sofa. Ik waggel naar mijn slaapkamer en trek mijn pyjama aan. Later schiet ik wakker. Hij stommelt in mijn salon! Zijn handen schuren over mijn deur!

“Hé, zijdde wakker? Ge zijt wakker, èh? Ik moet pissen.”

Ik druk de knop in van het nachtlampje en ga duizelend rechtop zitten.

“Kom maar binnen.”

Hij heeft al zijn kleren nog aan behalve zijn schoenen. We bekijken elkaar met knipperende ogen.

“Mijn blaas staat op springen.”

“Die deur daar rechts.”

Terwijl hij met veel gedruis leegstroomt, begint hij te brullen: “*En in de stad van Leuven staot è groeët pissaaajn, opdat die stad van Leuven toch zou proper zaajn. Den ieëne pist alhier; den and're pist aldaor. Uw broek is nog nie open of de flikken zijn al daor. 't Is een miserie, nondedju.*” De laatste zin drie keer, met een donderend nondedju als toemaat. Hij barst uit in geschater, de satan, trekt door en komt weer binnen.

“Waar is de stoppentrekker?”

“Wablief?”

“De stoppentrekker, de flesopener, hollanderke!”

Stand-by naast zijn sofa. Duizelig hijs ik me uit mijn bed om me ook te laten leeglopen. Als ik terugkom, staat hij gereed met twee flesjes, licht de kroonkurken ervan af en drinkt er één half leeg. Het andere drukt hij in mijn hand: “Uitdrinken.”

Als ik klaar ben, gaat hij terug naar de canapé, maar vergeet de deur te sluiten. We laten allebei een moeizame boer. Even later dommel ik in.

Halverwege de voormiddag word ik opnieuw wakker. Ziek! Misselijk! Weer met een te volle blaas! En blijven liggen gaat niet, want dan kots ik

hier alles onder!

Geradbraakt kom ik terug uit de badkamer. Hij zit rechtop in het schemerlicht. “Godverdoemme!” zegt hij om zich heen loerend, “Dat is geen kot, man, dat is een paleis! Nóón-de-djúú!”

Ik word verlegen; hij schiet in de lach: “Ge gaat er nen hoop op bezoek krijgen als ze hierachter komen.”

“Wie?”

“Die van de Geelse.”

Nooit van gehoord.

“Gij ziet eruit!” Hij maakt de laatste flesjes open. “Drinken, jong! Als het erin blijft...”

We hikken de weerbots weg.

“Kom toch in bed liggen. Er is plaats genoeg.”

Ik schuif opzij. Oh, darmen van mij, rommel dan toch eens! Wee van ellende dommel ik in. Twee uur later wroet hij me wakker hoewel ik zo ver mogelijk van hem af lig. Het leed is geleden. Om beurten legen we onze ingewanden op de wc, nemen een douche en kleden ons aan. Daarna zitten we te soezen tegenover elkaar in mijn salonnetje. Hij probeert me te ontgooien met galgenhumor, maar dat mislukt. Dan probeert hij het met dit: “Ge moet hier niet heel de dag blijven koekeloeren. Dan droogt ge uit. Er zijn er al genoeg die dat presteren. Dat houdt ge niet vol. Zoek kameraden.”

“Ik ben bij de faculteitskring.”

“En? Goed geamuseerd?”

“Mwoah.”

“Nee dus.”

“Nee, eigenlijk niet... Vorig jaar met kerstmis... We hadden een feest, die van mijn jaar. In de Lyrique. De meesten van ons stonden in een cirkel onder de luster. De rest vond er niks aan en ik ook niet. We zaten ernaar te staren met lange gezichten. Toen kwam er een ouwe binnen. Ik zat alleen achter een tafeltje vlakbij de deur. De anderen van mijn gezelschap deden mee in het midden. Hij bekeek mijn Spa. “Feestje?” vroeg hij.

- “Tweede jaar apotheker.”

In het midden commandeerde onze preses: “Breng het glas ter hoogte van ons meisjes minnend hart!”

- “Salamanderen,” zei ik tegen die vent. Jij weet natuurlijk stukken beter wat dat is, salamanderen.”

“Dat spreekt vanzelf. Maar dat geeft niks. Vertel maar voort.”

“De studentinnen hieven hun glazen tot vóór hun balkon. Achter mij hoorde ik de vette Van Istendael smalen: “Die hebben een groot hart.” En gelijk had hij! Dat lieten ze later wel zien.

- “Breng het glas ter hoogte van onze reus!”

Iedereen met zijn glas vóór zijn pipo; de meisjes tot vóór hun eigen

apparaat al sloeg dat nergens op.

- “Van onze geus!”

Iedereen opnieuw met zijn pint vóór zijn flabbes<sup>1</sup>.

- “Van onze neus! Snuif de lekkere geuren!”

Dat zal wel, lekkere geuren.

- “Van de bovenste lip, van de onderste lip!”

- “Van de hazenlip,” zei er een met zijn pint voor de foef<sup>2</sup> van de beauty naast hem. Die woest.

- “Van de middelste lip,” corrigeerde onze geniale, “Een kus tot afscheid!” Gelukkig vergiste zich niemand.”

Hij hikt van het lachen: “En toen?”

“Dat weet je goed genoeg.”

“Vertel het toch maar.”

“Toen kwamen de vragen, de retorische, altijd dezelfde. Waar is de brand? Zijn de spruiten gaar? Niet te geloven, zeg! Zijn de spuiten klaar, corrigeerde hij, spuit dan op commando...”

“Is dat nu zo erg?”

“Nee, alleen maar oervervelend.”

“En toen zijt ge het maar afgetrapt?”

“Nee, dat ging niet. Ik zei het toch al: ik zat daar in gezelschap. Tegen die ouwe bij mij aan tafel zei ik: “Kerstfeest. Dit is een kerstfeest. Herodes had luchtafweer moeten hebben om de engel het hemd van zijn gat te schieten toen hij uit de hemel dook om Sint-Jozef te verwittigen.” Ja, lach maar. Ze klotsten zo hard met hun pinten dat ik zelfs niet verstond wat hij terugzei. De rapste in 't midden tikte met zijn glas op de grond, daarna de tweede en de derde. De vrouwen kokhalsden terwijl het bier in hun nek liep. Daarna gingen ook zij door de knieën. De knapste van de kliek, het lief van de preses, vlamde met de boog van haar billen een gloeiende pijl door mijn ingewanden.”

“Wahaa! Da's een goeie! Die moet ik onthouden!”

“Een madonna op mannenjacht met een gat dat in brand stond. Ze had een knalrode mini aan: de perfecte expressie van haar karakter. De hele avond hadden zij en haar vriendin zitten te konkelfoezen met Raf Detiège, dat was de man die mij naar daar had meegelokt. En haar sjoe<sup>3</sup> maar van zijn oren maken achter zijn bestuurstafel. Vlak voor de ad fundum had Detiège haar een deel van haar bier in zijn glas laten overgieten omdat ze gibberde<sup>4</sup> dat ze al in de wind was. “En nog geen klein beetje, olala,” zei ze. Ze had zich dan ook al fameus door ons laten opgieten.

Intussen was de kermis afgelopen daar in het midden. *Omnès ad sedes*

---

<sup>1</sup> halvegare

<sup>2</sup> kut

<sup>3</sup> schat

<sup>4</sup> giechelde

brulde onze senior. Eén van de kelners ruimde de glazen op. Detiège kwam terug met zijn madonna en toen begon de komedie pas echt. Hij bleef nog een paar minuten bij ons zitten en zei ineens dat hij niet meer kon van de vaak en dat hij ging slapen. Hij gaf ons allemaal nog een hand en ging de deur uit. Zijn poes staarde nog een paar minuten dromerig voor zich uit, stapte naar hare sjoe, gaf hem een smakkerd op zijn kalfskop en wiegde daarna op haar gemakske Detiège achterna.”

“Is dat alles? Is dát álles!?”

“Eigenlijk niet. Hij plaatste nog een orgelpunt, mijn kameraad, 's anderdaags voor de eerste les. Hij bedankte me omdat ik de hele avond bij hem was gebleven. Daardoor had hij zorgezegd zijn slag kunnen slaan.”

“Ze hadden dus onderling afgesproken?”

““Man!” zei hij, “Dat gelooft ge niet! Die was zat! In de Lyrique hield ze zich nog wat in, maar daarna! Nog een geluk dat het langs de Lei zo donker is. En dat de Dijle geen klacht kan gaan indienen bij de flikken, want wat we daar hebben staan te hannesen<sup>1</sup>!” Is dat nu zo plezant? Moet je daar nu zó mee lachen? Voor mij hoefde dat niet, hoor, die extra explicatie.”

“Alla,” grinnikt hij, “Ge hebt u niet geamuseerd. Dat is het voornaamste. Carlo, jong, wij drinken ook. Als ge daar niet tegen kunt, is het inderdaad beter dat ge van ons wegblijft. Ge waart gisteren anders goed op dreef. Ge hebt toch wel eens van ons gehoord, van de clubs?”

Wallebakken, zuipschuiten, stompzinnig op het debiele af, te lui om een boek vast te pakken en allemaal seksueel gefrustreerd.

“Ik weet wel wat er van ons wordt verteld. We zijn veel meer waard dan de zever van een hoop kwezels.”

“Ik heb geen zin om nog eens te flessen.”

“We zitten hier allemaal voor een ezelsvel. Meer dan de helft van ons moet het hebben van een studiebeurs... Wat gebeurt er als er in een dancing de elektriciteit uitvalt?”

“Een aggregaat inschakelen zeker?”

“We hebben het niet over een chocoladefabriek.”

Had ik hem dat ook al verteld?

“Dan gaan ze naar huis.”

“Juist. Omdat ze niet in staat zijn om elkaar te amuseren. Als bij hen de muziek stilvalt en de spiegeltjesbol aan het plafond stopt met draaien en de diskjockey stopt met brullen, is 't gedaan met de ambiance. Net als in de faculteitskring. Daar is het de preses die moet zorgen dat ze niet in slaap vallen. Dat er soms vriendschappen voor het leven worden gesloten weet ik ook wel, maar voor de meesten geldt: buist gij maar rap, dan maak ik meer kans. En die mentaliteit wordt met het jaar sterker. Wel, jong, dat willen wij niet. Wij vechten niet om het vrouwvolk. Als bij ons de

---

<sup>1</sup> sukkelen, prutsen

zekering springt, steken wij kaarsen aan en zingen en speecheen gewoon voort.”

“Met hoeveel zijn jullie?”

“Het presidium meegerekend? Een man of vijftientig?”

“Ik ben van Schilde. Hoe kan ik nu lid worden?”

“Dat is geen probleem. Iedereen die kan lachen is welkom. Als we iedereen weigeren die niet uit onze regio komt, zijn we de helft van onze leden kwijt.”

“Ik weet het niet... Ik denk niet dat ik geschikt ben... Hoe zit dat met de doop?”

“Bwoah... Die gazetten ook altijd... De Hollanders hebben er verleden jaar weer eens een zijn kaars uitgeblazen. Die kunnen blijkbaar niet zonder dat soort sensaties... Nee, ik ben geen Nederlandhater. Er zullen ook daar wel een hoop normale mensen rondlopen. Maar hun studenten heb ik in actie gezien. In Gent. We waren daar uitgenodigd door den Tax, den Taxandria, onze zusterclub aan de RUG, voor een club<sup>1</sup> in *De Leeuw van Vlaanderen*. Alles ging goed in het begin. We zaten ons daar in een zaaltje apart en amuseerden ons zoals altijd speels gedisciplineerd, en toen ineens stroomden ze naar binnen met heel hun dispuut. Zo noemen zij dat: een dispuut. En maar tamboeren, jongens, en maar van hun oren maken met een groot bakkes! De cafébazin had ze op ons afgeschoven omdat ze er zelf geen blijf meer mee wist. Wat toen volgde was met geen pen te beschrijven. De vrouwen waren nog erger dan de mannen. Ze waren gasten zozegd. Ik heb in heel mijn leven nog nooit zo'n bende onbeschofteriken op zo'n arrogante manier hun gastheer zien beledigen. Niemand lieten ze uitspreken, zelfs de preses niet van de club, waarvan ze het bier bij vaten zaten leeg te zuipen. En maar schreeuwen en krijsen. Daar waren ze kampioenen in, het liefst met z'n allen dooreen: hún opvatting van plezier maken en de vrije meningsuiting. Als er ook maar één een echte geestigheid uit zijn botten had geslagen, maar nee, niks gedomme, geen enkele. Het enige wat ze eruit sloegen waren onnozelheden, lomp en leeg, maar met een air van wij-weten-alles-beter. Toen ze het zover dreven dat ze ons demonstratief begonnen te negeren en nog geen vijf minuten later zelf de wetten begonnen te stellen, heb ik aan de preses van den Tax de voorzittershamer gevraagd en hun getrakteerd op zo'n omschrijving van hun volksaard dat het zelfs tot hun masterminds doordrong wat wij ervan dachten. Vooral mijn slotbeschouwing maakte indruk: dat als er alligators zouden rondzwemmen in hun grote rivieren, zij toch met een gerust hart in het water konden springen omdat die beesten over een veel te verfijnde smaak beschikten om hen op te vreten. Die reactie had ge moeten zien! Eendrachtig en oprecht declameerden zij hun

---

<sup>1</sup> Rijksuniversiteit van Gent. Een club is een studentikoos drink- en zangfestijn in besloten kring.

verontwaardiging: “Schandalig! Ongehoord! En dat tegen gasten!” En ondertussen evacueerden zij de zaal, hun eigen uitdrukking indachtig: opgeruimd staat netjes...

Wel, kameraad, zo gaat dat niet bij ons. Ik ga natuurlijk niet aan uw neus hangen wat we allemaal presteren. Dan is het plezier eraf. We moeten dat ten andere nog bespreken in het presidium. Maar ge moet u niet ongerust maken. We lachen u goed uit en we rammelen eens goed met uw kloten terwijl ge staat te bibberen en kunsten uit te halen...”

“Toch niet zonder kleren?”

“Ge moet niet bang zijn. We hebben allemaal de paljas uitgehangen en ballet gedanst. Maar we zijn geen beesten. Het moet plezant blijven. En we zijn al met weinigen genoeg. En nogmaals, wij hebben daar geen behoefte aan.”

“Jullie zijn toch geen Vlaams-nationalisten?”

“Fascisten zeker? We zijn nationalisten, maar geen debatclub en zeker geen VMO... De VMO? Maar jong toch! De Vlaamse Militantenorde, de knokploeg van de Volksunie! Kent ge ook al niet? Het is eraan te zien dat ge niet uit de broek van Tineke van Heule zijt geschud.”

Heel lichtvoetig zet hij in: “*Tineke van Heule ons Maartje, kan werken gelijk een paardje, kan melken, kan mesten, kan schuren gelijk de beste.* Ja, maar waarmee, woehaha!”

“Kameraadschap,” vervolgt hij plechtig, “daar gaat het om. Blij zijn voor elke commilito die het haalt aan het eind van 't jaar, spijt voelen als er één buist, de leegte als hij afstudeert en heel de club in het donker zit te luisteren terwijl hij zingt *De bange nacht is weeral om, wij rijden stil, wij rijden stom, wij rijden ten verderve.* Oké, er loopt er een tussen, Fons-de-Nazi. Die verzamelt souvenirs van onder den oorlog. Maar onze communist, de Vic, heeft al een heel vat aan strafpinten leeg gezopen omdat hij bij elk bevel 'oppositie' brult... Nee, jong, de doop maakt iedereen gelijk en wij lachen tenminste.”

“Hoe werkt dat, zo'n club?”

“Ge hebt ancients en schachten. Ouderejaars zegt de codex, maar dat is een hollandisme. Geef mij maar ancients, dat is pittoresk. We jagen de Walen buiten op een breeddenkende manier. Ik zal beginnen bij het begin. Om bij een club te komen moet ge hier in Leuven zitten en van dezelfde streek zijn. Maar daar hebben we het al over gehad en over Vlaams zijn en katholiek zijn ook. Porren zijn niet toegelaten. Daar komt alleen maar ambras<sup>1</sup> van...”

Porren zijn meisjesstudenten, slimme. Waor herre gaj draaj jaor gezeten<sup>2</sup>? Alle clubs van dezelfde provincie zitten in een gilde. Wij zijn dus bij de Antwerpse Gilde. En alle gilden staan onder het SK, het Seniorenkonvent.

---

<sup>1</sup> heibel

<sup>2</sup> Waar heb jij drie jaar uitgehangen?

Daar zitten dus alle presides in, die van het KVHV, van de gilden en van de clubs. De voorzitter van het SK is de senior seniorum. Ik zit daar dus ook in als preses van Moeder Geelse. Moeder Leegse zou een veel betere naam voor ons zijn als ge kijkt naar de situatie van onze clubkas. We verdienen machtig veel geld met onze bals, maar we zijn nog stukken beter in het organiseren van rollingen. Wat dat zijn? Daar komt ge nog wel achter. Word eerst maar lid.”

Dan begint hij te lachen: “Nee, zo'n veelbelovende als gij... Ik kan beter nog wat reclame maken... Wel, kameraad, rollingen hebt ge in soorten, kleine en grote. De algemene betekenis is wat we gisteren hebben gepresteerd, zwalken van d'een café naar d'ander, dat is rollen in het algemeen. Maar er is ook nog de tweede, de afgeleide betekenis, rollen in engere zin. Dan charteren we een autobus en zingen van d'een café naar d'ander. Het tofste is natuurlijk als de waakhond van huis is, de heer des huizes, en als zijn harem de moeite waard is. Eerst tanken we ze vol, den ene sherry na den andere, en daarna, als ze licht zijn in hun kop, gaan we dansen zo intiem als het maar kan: *Criminal Tango, in der Taverne, dunkle Gestalten, rote Laternen*. In Scherpenheuvel hebben we zo'n adres, een moeder en vijf dochters en allemaal even wild. De stomsten van ons vallen vanzelf door de mand met hun chansons de geste. Flierten lukt alleen als ge rustig blijft, zelfverzekerd, als ge hun kop op hol zevert met echte geestigheden. Ergens tussen Aarschot en Westerlo resideert 'het paardenbakkes'. De Velsen heeft dat ontdekt op één van zijn prospectietochten. Ze verdient een dikke vermelding in het Guinnessboek of Records. Meer dan dertig bierkaarten kan ze tussen haar tanden klemmen! Dat moet ge zelf maar eens proberen. Dan moeten ze uw bakkes terug dicht kloppen met een voorhamer.”

Hij grijnst satanisch.

“Als dat genre sluit, bestormen we de gelegenheden met de blauw-rode raamverlichting. *Kom maar binnen, zee ze, kom maar boven, zee ze, kom maar spelen, zee ze, mee me gat. Eerst betalen, zee ze, anders stamp 'k u, zee ze, mee uw kloeëtte, zee ze, van den trap.*<sup>1</sup> Dus hup, de bus uit, in looppas, dat ze geen kans krijgen om de boel te barricaderen. En dan spektakel! Twintig-dertig Vikings die de nonnen belegeren. Eerst gaat dat heel gemoedelijk, pintje, likeurtje en dansen met die schatten, tot een paar metteko's<sup>2</sup> zich beginnen te vervelen en alles wat niet te zwaar is naar buiten beginnen te slepen. Dan breekt de hel los. En maar slagen en stampen naar alles wat beweegt en maar kwekken zo hard als 't kan: “Rotzakkeuh!!! Smèèrlappeuh!!!”

Zelf ben ik geen liefhebber van dit soort amusement, maar begrip heb ik er

---

<sup>1</sup> Op de melodie van *Te Lourdes op de bergen verscheen in een grot*.

<sup>2</sup> eigengereide onnozelaars

wel voor als ge ziet wat voor prijzen die mokkes<sup>1</sup> durven vragen voor maar één consumptie. En natuurlijk lopen er een paar tussen bij ons, die graag een souvenir willen voor later, een asbak of zo, of een tafelkleed, of een bierglas of een bloempot. Stel dat ze nooit een diploma halen. En het blijft hoe dan ook de goedkoopste manier om uw kot aan te kleden. Vooral als ge geen nagel hebt om uw gat mee te krabben. Lingerie zou natuurlijk het tofste zijn, maar onze groep is te groot en onze portemonnee te klein. We zuipen allemaal uit de clubkas.

Meestal zitten er een paar hoerenlopers, maar die moeten niet op onze consideratie rekenen. En zeker niet als ze met een zuur bakkes de champagne en het verlaten glas aan de overkant blijven bestuderen. Jong, dan hebben we inspiratie! “Kindergeld weer aan 't opzuipen?” is nog onschuldig, daarna komt het grof geschut: “Oost west, thuis best. Zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens. Zoals ons vake thuis fikt, fikt ie nergens.”

Er zitten ook sympathieken tussen: de beroepsdiplomaten en de humoristen. Maar meestal blijken het achterbakse dikhuiden of laffe collaborateurs die het gezegde alle eer aan doen... Welk?.. Dat als uw piet stijf staat, het verstand in uw kloten zit. Als ze ook maar een greintje verstand zouden hebben, zouden ze ons omkopen met een tournée générale, maar nog liever blijven ze bokken achter hun fles champagne met een rode kop en een scheef bakkes. Over het algemeen houden ze hun slachtofferrol niet langer vol dan een klein halfuur. Wie er dan nog zit verdenken we hardop van buitengewone geilheid en *rücksichtslose* wellust. Of simpelweg van vrekkingheid: “'t Is betaald en 't moet op, zeker?” *Einkesseln und ausradiieren!* We werken op hun zenuwen tot ze een hartinfarct nabij zijn. Jacques Brel op het appel: *Les bourgeois c'est comme les cochons: plus ça devient vieux, plus ça devient bête*. Daarna zingen we onze *Pappenheimer* en laten onze broek zakken. Zelfs een door de wol geverfde hoerenmadam wordt er zenuwachtig van, van zo'n carré hellebaardiers met lansen in alle stadia van het vellen.”

“Nog nooit een formidabel pak slaag gehad?”

“Nee, maar ambras genoeg. Met de pooiers. Er is er ons eens een achterna gekomen met een colt in zijn hand. Zijn djoeboks stond al op de parking naast de bus. Man, wat waren we toen rap! Niet dat we dat masjien er ooit in hadden kunnen krijgen, maar dat was de essentie niet. Dat was die rosse sireen naast hem, die niet stopte met loeien.

Maar dat is uitzonderlijk. Meestal drinken we gewoon een pint. Dan verdienen ze tenminste nog iets. Want voor hun gewone klanten is de sfeer toch al naar de kloten. En als die dat niet willen inzien, dan brengen wij dat wel aan hun verstand. Dan wijzen wij hen erop dat ze hun libido thuis moeten botvieren op moeder de vrouw. En compassie moeten hebben met

---

<sup>1</sup> hoeren

hun bloedjes van kinderen, hun uitgemergelde zoons en dochters, die honger lijden aan d'universiteit en zich kapot studeren terwijl zij hier het geld over de balk smijten. Of we heffen een smartlap aan die een tijd geleden furore maakte: *Vader, ach laat dat nou. Denk aan je kinderen, denk aan je vrouw, zie je dan niet dat ze huilen om jou.* Met tranen in de ogen en een zakdoek in de hand. Of we werken op hun gemoed met het fijnzinnige *Door mijn woning speelt een zonnig licht. 'k Voel m'een kleine koning, in mijn gro-o-ote plicht.* Terwijl we met onze handen het formaat van een kolossale fallus aangeven. *Zou men armoe lijden om een rondje meer? Ach, waar mensen strijden, helpt de Heer."*

Hij wacht tot ik klaar ben met grinniken.

"Dat komt in orde. Ge hebt het juiste gevoel. Nu de hoofdzaken. In een club hebt ge officieel het presidium met de preses, de vice-preses, de schachtenmeester en den abactis. En uiteraard de quaestor, de penningmeester. De vice moet volgens de codex eigenlijk schachtenmeester zijn, maar bij ons geldt hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Eén op vier zit dus in het presidium... Een abactis is een secretaris, slimme. Ge hebt toch Latijn gehad op het college? We hebben ook nog een zedenmeester, kwestie van iedereen content te houden, en een procantor om de valszingers te overstemmen."

"Zingen jullie echt zoveel?"

"Als het club is praktisch de helft van den avond. Soms houden we speciaal daarvoor een cantus. Zingt gij graag? Dan gaat g'uw hartje kunnen ophalen. We zijn fanatiekelingen, ikke, den Dikke en Peer Sachs von DKW."

"Wat zingen jullie zoal?"

"Van alles. Het clublied, studentenliederen, drinkliederen, al wat er in de codex staat. Ge houdt toch niet van opera? Toch wel? 't Is nie waar! Nog een!"

"Zijn er dan nog?"

"We zijn bezeten. Majestatisch meervoud. Dat kan plezant worden, schacht."

"Héhé, wie zegt dat ik lid word?"

"Ik. Gij hebt niks te zeggen. Silentium triplex. Gij zijt schacht en ge blijft schacht tot uw ontgroening aan het eind van het jaar. Maar ge moogt al wel een peter kiezen uit de anciens. Die moet u helpen in uw studie zozegzd, hahaha. Kies dus maar wie ge wilt. Pak den Auwera maar. Die vindt het zijn plicht om sukkelaars uit de gracht te vissen. Pardon, zo bedoelde ik het niet, hahaha. Alhoewel..."

Als schacht zijt ge onderdanigheid verschuldigd aan de preses én aan de anciens. *Lex dura, sed lex.* En ge zult een pet, lint en codex moeten kopen. Dat is verplicht. Ge kunt die bij ons kopen: we verkopen die zelf. Maar onthou het goed: de schachten trekken hun lint links aan over hun

schouder en de anciens rechts. Als ge uw lint verkeerd aantrekt, hebt ge een strafpint aan uw kloten.”

“Ik weet niet...”

“Ze smijten u thuis toch niet buiten?”

“Nee, ik lig al buiten.”

“Serieus? En dan nog geld voor zo'n paleis? Dan moet ge wel héél goed in de slappe was zitten! Maar ge moet niet bang zijn. Een commilito afzuipen is tegen de erecode... Voilà. Dat is 't. Nu geen uitvluchten meer. Ge zingt graag en ge drinkt graag en soms zegt ge in uw onnozelheid iets waarmee kan worden gelachen. Dat is 't, man, kom bij ons! Er staan wapenbroeders op u te wachten, kameraden, commilitones! Zing de ziel uit uw lijf dat g'uw miserie kwijtraakt! Was 't deze nacht nog niet erg genoeg?”

“Maar ik ken niemand.”

“Ik zal ze u leren kennen... Luister, schacht.”

## Moeder Geelse

“Peer Sachs von DKW speelt saxofoon, zit achter de wijven gelijk Gunther Sachs von Opel, de teddy van Brigitte Bardot, en rijdt in een DKW. Een klein, smal manneke met lichtbruin haar, zacht karakter en geen kin. Het liefste repeteert hij als hij geen kleren aanheeft en een pint op heeft. Dan stampst ie met zijn voet de maat op de vloer terwijl zijn geval weg en weer<sup>1</sup> zwiert als een metronoom. Hij is zijn carrière begonnen met het *Tantum Ergo* en zit nu bij Fats Domino.

Voor de vakantie belde hij van Herent naar den *Bacchus*, ons clubcafé aan de Oude Markt. Zijn motor was stilgevallen in een regenbui. Toen we daar aankwamen, de Simon en ik, stonden er al twee auto's van Touringclub Wegehulp en vier mecaniciens. Ze kregen er geen beweging in. Alles hadden ze proper gemaakt, de bougie, de carburator. Pruttel, pruttel, zei hij en viel stil.

- “Hé,” zei een van die vier na nog maar eens zonder inspectie, “ge rijdt zonder dop op uw benzinetank.”
- “Dat maakt toch niks,” zei Peer Sachs, “Ik heb er een plastiekske over getrokken mee nen elastiek.”
- “Als ge zo uw kapoot<sup>2</sup> aantrekt, gaat ge veel kindjes krijgen,” zei den andere.

Zo, dat is één. Hij vrijt in de provincie met één van rijke komaf, één die per se een dokter wil, geen onsympathieke, hoor, een mooie donkerblonde, maar ja... nogal gereserveerd. Dus zit hij hier achter een ding aan van vijftien dat zo wild is als een haas en hem bedriegt waar hij bij staat. En toch hééft ze iets, zegt hij. Het moest er nog aan mankeren. Wat denkt ge? Valt ermee te leven?”

“Ziedde wel,” zegt hij opgetogen, “En dat is er nog maar één. Hier nummer twee, den Dikke Willy. In een vorig leven nog primus perpetuus geweest op 'Het Kot' in Mol, het Sint-Jan Berchmanscollege. Daar heb ik ook op gezeten, maar dan een jaar hoger. De afgelopen mei stond hij in het holst van de nacht te pissen in de brievenbus van het Rectoraat samen met Herman Baerts van de Mastentop<sup>3</sup> toen ze geatrapeerd werden door een paar flikken. Den Dikke vond het heel onrechtvaardig dat hij voor zoiets een proces aan zijn been kreeg en dus begon hij met hen te discussiëren dat het om een traditie ging en dat hij anders zijn geloofwaardigheid als student kwijt was. Ze hadden er geen oren naar, maar de Dikke kan niet

---

<sup>1</sup> heen en weer

<sup>2</sup> condoom

<sup>3</sup> Leuvense studentenclub met leden uit de regio's Turnhout, Herentals en Westerlo.

tegen onrecht en hij zei tegen de fanatiekste: “Ge zijt ne metteko.” Openbare dronkenschap, zedenschennis en belediging van een ambtenaar in functie. De flik aan 't pennen. De Dikke loerde mee over zijn schouder. “Zeg,” zei hij, “metteko is niet met één t gelijk gij denkt, maar met twee.” Pats, boem, met de matrak tegen zijn appel. Den Dikke pas goed slecht gezind. Ze sloegen hem in de boeien en sleurden hem mee naar het bureau naast het stadhuis en de trap op naar de eerste verdieping. Daar kreeg hij weer van de matrak, weer van dezelfde. Den Dikke gaf hem een zet met zijn dik lijf en den andere flikkerde de trap af en brak zijn been. Toen vloog hij de bak in. Na veel vijven en zessen mocht hij naar huis bellen. Zijn vader is commissaris in Meerhout. Die in het holst van de nacht met de auto naar Leuven. De zaak werd geseponeerd en pa betaalde de rekeningen.”

Zijn lach davert door de kamer. Knap als je jezelf zo geestig vindt! Maar sympathiek is hij wel!

“Hahaa, ahahaa! De afgelopen juli was hij gefleest en kreeg huisarrest. Hij viel vier kilo af, maar dat was niet genoeg. Op een avond sloop hij het huis uit om een pint te gaan pakken. Toen hij weer thuiskwam, zat alles toe, alle deuren en ramen. Hij naar het schuifraam van de keuken vlak boven het gasvuur. “Het kwam naar beneden als een gieljotien,” zei hij. Hij sloeg zijn armen uiteen, boem bats, de moor van de brander, een hoop gekletter en heel de keuken onder water. Zijn pa stormde naar binnen in zijn onderbroek en met zijn pistool in zijn hand. Hij liet hem hangen. De Dikke kermde dat ze hem moesten helpen en zijn pa hééft hem geholpen. Hij sloot hem op elke morgen in de amigo met zijn cursussen. 's Middags mocht hij eruit om te gaan eten en 's avonds om te gaan slapen. Hij slaagde met grote onderscheiding.

Ha, ge kunt ermee lachen! Ziedde wel! Hier, nog een, Jef Mem, onze vaste verliezer met pokeren. Als ge uw bus niet kunt betalen vrijdags... Een brave jongen die veel en graag studeert. En daarom doet hij elk jaar minstens twee keer. Volgens de mythe heeft hij maar één klood... Volgens de mythe, beste vriend! Mythische helden zijn altijd misvormd. Heracles was een travestiet met drie rijen tanden en Theseus een serieverkrachter, ge weet wel, Helena, Ariadne en alle in peplossen gehulde wijven die hij tijdens zijn zwerftochten tegen het lijf liep. En wij hun heldendaden maar vertalen op het college, in de gekuiste versie haha, bij de pastoors! In Betekom zaten w'eens te jagen achter twee cafédochters, ge weet wel, met minirokskes tot vlak onder hun gat. Jef deed niks. Hij zette zijn nieuwe zonnebril op. Het was kot in de nacht<sup>1</sup> en het regende dat het zeikte. Die poezen waren niet van zijn lijf te slaan. “In het land der impotenten is éénklood koning,” zei hij.

Hij heeft het altijd aan de stok met den Teyckmans als die verliest met

---

<sup>1</sup> in het holst van de nacht

kleurenwiezen<sup>1</sup>. Op een bepaald moment was Jef zijn gekift zo beu dat hij tegen hem zei: “Stef, ge zijt een wandelend reclamebord voor tandpasta.” Dat viel slecht, want de Stef zijn gebit is zo rot als dat van de mummie van Ramses de Tweede.

De Stef is de kameraad van de Witte Buysmans. Die stelde zich verleden jaar kandidaat voor het presidentschap van de Antwerpse Gilde. We hadden druk gelobbyd, want de drie clubs van Antwerpen spannen altijd samen en die van de Rupel, daar kunt ge niet op rekenen. We moeten altijd allianties aangaan met de Dolfijnen van Lier en de Mastentop. Onder de pispoos<sup>2</sup> had onze preses, Pol Greco, in het pissijn<sup>3</sup> een alliantie in het leven geroepen. Onze bondgenoten zouden op de Guy stemmen in ruil voor onze steun aan een Dolfijn bij de verkiezing van de schatbewaarder. Die Dolfijn was honoris causa bij de Mastentop en bij de Rupel. Die van Antwerpen zouden we kalmeren met het vice-presidentschap, want dat stelt toch niks voor, maar dan kwam er geen ruzie. Het was net de vorming van een regering. Er moest nog één nummer worden afgewerkt, de kandidaten-speech. Die van Sinjoria kraamde de gewone platitudes uit over onderlinge samenwerking en acties voor *Leuven Vlaams*. Het zat goed. De Guy kan ook niet speechen maar hij hoefde niet meer te doen dan 't kort te houden. Hij trok gedomme twee volle bladen uit zijn zak! We zagen de ramp al naderen. Hij begon me daar een vuurwerk af te steken waar geen eind aan kwam. Iedereen moet rechtstaande speechen. Om hem de kans te geven om zijn gezicht te redden stak Pee Vlaeminck met zijn aansteker zijn papieren in brand. De Guy zwamde maar door tot de vlammen tegen zijn vingers sloegen. In plaats van te lachen werd hij woest. Hij had er ocharme zo zijn best voor gedaan. Alles wordt aan een preses vergeven behalve een gebrek aan humor. De verkiezing zat op zijn gat. De Guy kon het vergeten. Hij is maar niks geworden: de ontgoocheling was te groot...

Nog niet content? Zeg kameraad, ge zijt... ge zijt echt nen difficiële. Ik heb er gelukkig nog twee. De Velsen en Jefke Spaepen, allebei van Geel. De Spaepen doet het tweede jaar criminologie. Wat de Velsen doet weet ik niet. Waarschijnlijk weet hij het zelf ook niet. Hij is nu ook schacht, net als gij. Kop van peper-en-zout, gezicht vol sproeten en zo bleek als een schalie. Ik heb al gezegd: we zijn tolerant. Verleden jaar met carnaval hadden ze zich verkleed als bruine paters. De hele nacht zwalkten ze op hun blote voeten door de stad tot tegen de morgen de Witte zijn licht uitging. Hij ging in de Bacchus met zijn kop op tafel liggen en viel in slaap. De Spaepen was niet kapot te krijgen. Die zoop en preekte maar voort. Ineens zag hij zijn kameraad liggen, kroop naast hem op de bank en wierp zijn pij over zijn kop. We hoorden het spetteren. *Dominus vobiscum*.

---

<sup>1</sup> kaartspel, een variant van whist

<sup>2</sup> plaspauze

<sup>3</sup> pissoir, urinoir

De Witte rilde van genot, want buiten was 't ijskoud geweest, maar wakker werd hij niet.

Halverwege de voormiddag trokken we met het hele gezelschap naar de Sint-Pieter. We moesten en zouden een kruis hebben, een echt Aswoensdagkruis. De Spaepen, lid van de eerste stand, mocht de spits afbijten. Hij zwijmelde tussen de mensen door, “pardon! God zal het u lonen”, hij liet zich vóór mijnheer pastoor op zijn knieën zakken en walmde hem recht in zijn gezicht.

- “Gaadde weg,” zei de pastoor, “Ge zijt zat.”

- “Ik ben niet zat,” zei de Jef, “Ik ben ne goeie katholiek en ik kom voor mijn kruis.”

- “Maak dat ge weg zijt,” zei de pastoor en gaf hem een duw tegen zijn schouder.

Jef rolde opzij met zijn benen omhoog. Hij had geen onderbroek aan. Te veel werk als ik een non tegenkom had hij gezegd in de Bacchus. Die bruiden van Christus stonden nu met hun handen voor hun gezicht te zuchten en te steunen tussen ander volk dat stond aan te schuiven. Natuurlijk zaten er een paar tussen die sisten dat het een schande was en dat de flikken eraan te pas moesten komen. De Spaepen kreffelde recht<sup>1</sup> en we zijn met zijn allen vierklauwens de kerk uit gevlucht.

Wablief, nog niet content!? Nondedju, dat heb ik nog nooit meegemaakt! Vooruit maar! Nog één! Op een keer zaten we in den Bacchus, Fredje, de keizer van China, de Simon, de Mem en ik, en allemaal pas terug van een thé dansant van de pedagogen. Man, dat was een catastroof geweest! Geen por nog vrij en voor de rest alleen maar dikke nekken! En Fredje maar zwammen dat hij apotheker was en de Mem burgerlijk ingenieur en ik notaris. Het hielp allemaal geen sik. Lempereur zei krikkel tegen zo'n tik<sup>2</sup> die wat al te opvallend met zijn kroonjuwelen stond te rammelen: “Ik metsel u subiet in de Chinese Muur.”

Enfin, wij terug naar de Bacchus met lege handen en een lege portemonnee en juist op dat moment loosden de andere cafés hun klanten. We waren nog net op tijd: er was nog plaats achteraan aan de toog. En Julien maar crossen van hot naar haar met goulash die heel uw bakkes verbrandt zo heet is ie en juist op dat ogenblik probeerde een Westfluit eruit te muizen. Een Westfluit is een West-Vlaming, onschuldige ziel. Julien gelijk nen taajger uit zijn keuken: “Ela goë, halt! Pakt den doëne! Oudt em teige! Betole zoeëger!”<sup>3</sup> Hij had hem nog net te stekken bij de deur.

---

<sup>1</sup> krabbelde overeind

<sup>2</sup> ... zei kregelig tegen zo'n kip...

<sup>3</sup> Julien als een tijger uit zijn keuken: “Hela jij, halt! Pakt hem! Houdt hem tegen! Betalen, zuiger!” Zuiger = zeurpiet of bietser. Het is de afkorting van pee(n)zuiger, maar pee(n)zuiger kan ook homo betekenen.

We zaten dus aan de toog, twee van ons toch, Fredje Peeters en ik, dicht tegeneen, en de rest stond achter ons met een pint in zijn hand. Fredje studeert ook voor apotheker net als gij maar dan in het vierde jaar. Naast hem zat een jong koppel, een langen intellectueel met een fijn brillette en een blonde met een rond gezicht. De Simon gaf de Fred een stomp en die stootte van het verschieten met zijn elleboog tegen haar arm. Ze keek alsof ze was aangerand. “S-so-sorry,” zei Fredje, want hij doddelt<sup>1</sup> als er vrouwen in 't spel zijn. Toen moest hij naar achter...”

“Naar achter?”

“Pissen, man. Gij moet toch echt nog veel leren. Toen hij terugkwam, zat Lange Simon op zijn kruk. De Fred is een braaf, rond manneke met een straffe bril. “Blijf maar zitten,” zei hij en stak zijn hand uit naar zijn pint tussen de Simon en die blonde in. Die zat met haar ellebogen op de toog en fixeerde de glazen in de vitrine. Haar vrijer had al zijn kleingeld in de djoeboks gestoken en ging op in Aznavour. Dat kont ge van haar niet zeggen. Ze liet zich half opzij zakken tot ze tegen hem aanlag. Toen zagen ze geen van beiden nog een steek. Julien, de rotzak, stond schuin voor hen met zijn handen op zijn tapkraan en zijn sigaret vlak onder zijn neus, en maar seinen naar ons en toen zagen wij het ook. De Fred had haar rechterborst inbeslaggenomen. Voor zover dat dat in zijn macht lag, want ze was goed voorzien. Ze had alleen maar een dun bloesje aan en een broek vol goesting. Ge had hem moeten zien, de bandiet, en maar lachen!

Ik denk dat ze nooit heeft geweten wie haar die natte slip heeft bezorgd. En Sint-Onnozele nog minder. Want dat gezicht van hem toen zij hem attaqueerde! Hij wilde per se naar de platen luisteren en zij wilde per se naar huis. Ze begrepen er allebei niks van, maar zij won.

- “De klopper ieët em nen uëp wêrk bespood,” zei Julien, “Ze was zuë roëp as een pieër<sup>2</sup>.”

- “Ja,” zei Fredje, “Ik moet daar mijn jobke van maken.”

- “Machtig practicum,” gnuifde de Mem, “*Hoe melk ik de koe van mijn buurman.*”

- “Aan zo'n affaire kunt ge zien dat geest en lichaam niet hetzelfde zijn,” zei de Ludo, “De Fred potelt haar gereed<sup>3</sup> en zij zit met heel haar gedacht bij die andere.” Wat denkt ge? Zit er echt geen enkele tussen die u aanstaat?”

“Jawel. Veel zelfs. Zit er echt geen serieuze tussen?”

“Ge snapt het niet. We zijn allemaal serieus. Serieus van slag. Ik zal u nog een voorbeeld geven. Bij de Lempereur, de Ludo dus, hebben ze thuis geld

---

<sup>1</sup> stottert

<sup>2</sup> “De klopper heeft hem een hoop werk bespaard. Ze was zo rijp als een peer.”

Julien is ooit beenhouwer geweest. Daarom betekent klopper bij hem ongetwijfeld kribbijter (paard); overdrachtelijk: hongerlijder, gierigaard, vrek.

<sup>3</sup> De Fred bepotel haar zodanig dat ze klaarkomt.

met hopen, maar toen hij wat meer vroeg omdat hij niet kon rondkomen - en dat had met drinken niks te maken - kreeg hij maar zo weinig dat ze alles mochten houden. Hij is het thuis afgebold met één hemd, één broek, één frak, één paar sokken en wat ondergoed. Schoenen heeft hij niet. Hij draagt het hele jaar door hetzelfde paar bottinen<sup>1</sup>. 's Middags werkt hij in een restaurant en 's avonds als kelner in dat café hier schuin tegenover in de kleren van de eigenaar. Hij betaalt alles zelf, zijn kot, zijn eten, zijn cursussen, zijn inschrijvingsgeld en collegegeld en geraakt nog door zijn examens ook. Hij studeert Rechten, het derde jaar. De afgelopen juli kwam hij binnen in de Bacchus vlak na de middag.

- "Tineke, wille gij mijn broek dichtnaaien?"

Tineke is de bijzit van Julien.

- "Ze is gescheurd, ik heb exaam. Over twintig minuten moet ik binnen bij die prof."

- "Kruip maar op de wc en smijt ze maar over de deur."

De scheur zat opzij: een losse naad. We wierpen de gerepareerde broek terug over de deur. Hij komt buiten, broek weer gescheurd. Deze keer in zijn kruis. Niet te verwonderen na een heel jaar alleen maar friet en bier. Er was geen tijd meer voor een fatsoenlijke reparatie. Tineke zocht alle toespelden<sup>2</sup> die ze in huis had en de Simon kroop tussen de Ludo zijn benen om zijn sexappeal in te dammen. Toen naar de prof. Fredje en de Simon gingen mee voor de ondersteuning. De Ludo heeft stalen zenuwen. Alles ging goed. Het exaam was gedaan. Hij schrijdt naar buiten. Blijft de tip van zijn bottien toch wel hangen achter de balatum<sup>3</sup>, zeker! "Mijnheer, u vergeet iets," zei de prof. De Ludo bukte zich en de prof lag plat op zijn bureau van het lachen. "Sorry. Dag, professor" en hij naar buiten met de zool in zijn hand. Hij was geslaagd."

"Schrijf me maar op. Ik word lid."

---

<sup>1</sup> hoge schoenen, halve laarzen die men rijgt met een veter (Frans: bottine)

<sup>2</sup> veiligheidsspelden

<sup>3</sup> linoleum

## Café Bacchus

De Oude Markt is een langwerpige, onzorgvuldig gekasseide rechthoek die traag oploopt in de breedte. Ons stamkroegje ligt aan de lange benedenkant. Door het raam loeren wij, Bacchiniden, naar het Rectoraat aan de overzijde, achttiende-eeuws classicisme, vlak, grijs, rechtlijnig, geflankeerd door een rij trapgevels, onder andere die van een antieke apotheek van een oude, katholieke scherpstrijper die zonder opgaaf van reden, maar met een gezicht verkramp van oudtestamentische walg, weigert condooms te slijten aan studenten van boven de twintig. Helemaal rechts ligt de *Duc Jean*, een restaurantje, op de hoek van de smalle, steil naar de markt neerdalende Krakenstraat.

Het café is een pijp met twee uitstulpingen. Vooraan een catacombe van vier bij vier met groene jute behangen en in twee compartimenten verdeeld door oude tafels en zitbanken in groen kunstleer. Daarachter springt een donkere, houten wand naar voor die samen met de gladde, zwarte toog een nauwe doorgang vormt en dan haaks terugwijkt als voorkant van een somber spelonkje rondom een omgebouwde schoorsteenmantel. Het toilet, schachtinnetje? Wurm je buikje tussen de houten muur en onze verrukte billen op de barkrukken, arme verdwaalde met je te nauwe blaas. Links van de djoeboks ligt je verloskamer. Via de aanpalende keukendeur waait de geur van kokende prei en tomaten, van bradend vlees en van spetterende spiegeleieren de gelagzaal in. Voilà café Bacchus.

Vooraan op de toog sist constant de koffiemachine. Als iemand binnenkomt, moeten Tineke of Julien ver naar rechts buigen om te zien welk vlees ze in de kuip zullen hebben. Hij 'doet' de avond en de nacht; zij de morgen en middag. De Geelse is op zijn best tussen tien en één.

's Nachts. Daarna vallen de desperado's binnen die op andere plaatsen door harteloze kasteleins de duisternis zijn in gejaagd.

Julien is een gedrongen lijf, heel robuust, een ronde kop met plat achteruit gekamd bruingrijs haar, een bril met bruine montuur en een grijze stoppelbaard die, 's middags geschoren, 's avonds altijd een spectaculaire comeback maakt. De hele tijd piekt zijn gloeiende sigaret vanuit zijn getuite onderlip tot vlak onder de top van zijn neus. "Ha, de klopper!" begroet hij klanten die hem aanstaan. Zeveraars en slechte betalers moeten het stellen met "ha, de zoeëger!" Alles verdraagt hij van kerels die in zijn smaak vallen, zelfs al loopt hun schuld op tot in de tienduizenden, maar wee degene die botst op zijn achterdocht. Guy Buysmans maakte eergisteren ruzie met hem omdat hij een consumptie dubbel in rekening zou hebben gebracht. Ze schreeuwden wat over en weer, Guy vóór de toog, Julien erachter, tot de Guy zei dat Julien een dief was. Zijn woorden

waren nog niet koud of hij hing al over de toog terwijl zijn nieuw zijden hemd over de hele lengte van zijn rug openscheurde. Toen hij weer op zijn benen stond, dreigde hij met processen en rechtbanken, maar Julien lachte hem uit recht in zijn gezicht.

Greco daarentegen, een blonde beer van een vent die economie studeert, kan altijd op hem rekenen. Dat was ook hoognodig toen hij zo zat als een kanon een paar pooiers van de Vismarkt begon te ambteren<sup>1</sup>. Die zaten te kaarten aan de voorste tafel toen Pol het venijnige snorretje van adviezen begon te voorzien: “Ge moet kopen. Met schuppenboer.”

En ondanks de snel oplopende spanning: “Nee, lompe, niet die klaveren zeven, de dame moet ge spelen.”

Grijns-grijns, vollemaanstronie, zwijmelend met de pint in zijn hand: de arrogantie van een voetballer die speelt voor eigen publiek: wie doet mij wat; mij kan niks gebeuren. Het duiveltje briest overeind, de glazen rinkelen, de glorie van *Economica* tuimelt op de grond terwijl drie mekken in zijn flanken trappen. Julien raast op de slachtbank af: “Ha, ge wilt spelen!” Zware klap op een mekkerende mekkensnuit, de tweede onderuit geschopt, de derde in wurggreep en allen tezamen de deur uit getrapt, gestoten en gegooid. Daarna werden de wonden ontsmet. Juliens rechterkuit bloedde: een rattenbeet.

De club accepteert me als ik, half in de wind, mijn bijdrage tracht te leveren aan hun verbale steekspelen. Als je alleen maar onnozelheden uitkraamt, krabben ze onder hun oksels of beginnen te zingen: “Zo ne goeie hebben wij nog niet gehad, ha-ha.”

Van der Auwera, eerste licentie<sup>2</sup> Germaanse Talen, vindt me sympathiek. Nooit noemt hij me schacht of stomme schacht. Als ik in het spervuur van replieken een dood moment beleef, pareert hij in mijn plaats. Dan ben ik de tranen nabij, gereed om voor hem door een vuur te lopen, maar hij vindt het allemaal vanzelfsprekend. Jammer dat hij voor het overige zo serieus is.

Daar kun je de anderen niet van beschuldigen. De Boze *par exemple* studeert Moderne Geschiedenis. Veel van zijn slag lopen er niet rond in zijn faculteit. Als hij nuchter is, verslindt hij reeksen boeken. Daarna verschijnt hij zingend en orerend en oeverloos geïnspireerd.

Hij experimenteert met een ringbaardje. Zijn vader, ocharme, ziet zijn illusies verschrompelen naargelang het struikgewas opbloeit. En naarmate de omzwervingen van zoonlief met de *Panzer*, zijn Fiatje 500, aan het thuisfront bekend raken. Het wagentje dankt zijn bijnaam aan zijn excessief gerammel. Zijn bestuurder is ermee tegen een muur gekwakt.

---

<sup>1</sup> vervelen, op de zenuwen werken

<sup>2</sup> N.v.d.r.: nu Masters.

Stuurfout volgens Dikke Willy. Zal wel. Linkervoorlicht ineen, schuifdak gescheurd en een voering die naar alle kanten steekt. Vandaar zijn tweede bijnaam, *het strooien dakske*. Als we op het terrasje vóór de Bacchus genieten van het zachte herfstweer en het karretje vanuit de Brusselsestraat zijn eerste sprongetjes maakt op de kasseien van de Oude Markt, heffen wij met zijn allen het strijdlid aan van Guderians *Tankdivisionen* in de Tweede Wereldoorlog: *Es braust unser Panzer im Sturmwind dahin!*

Zijn versnellingsbak kraakt afgrijselijk omdat de koppeling weigert naar de eerste versnelling te schakelen. Daarom floepen 's nachts nogal wat lampen aan op de nabije verdiepingen als de Boze terug naar huis wil. Gisteren verscheen er een chagrijnige Oewaal<sup>1</sup> in een raam en mikte schuimbekkend een doos lucifers naar beneden.

Niemand vraagt aan hem of hij deugdelijk is verzekerd. In bepaalde zaken is hij zo scrupuleus als een pas geprofeste non. In het uitdrinken van zijn pint bijvoorbeeld, of het leegeten van zijn bord, of het deppen van het bierschuim uit zijn snor met nieuwe viltjes: nooit twee keer hetzelfde.

Zijn benzine hoeft hij niet zelf te betalen. 's Maandags en 's zaterdags speelt hij voor taxichauffeur. Zijn tarief bedraagt maar de helft van een trein- of busticket. Maar wie op andere dagen met hem op expeditie gaat in de provincie betaalt het volle pond. Met drie à vier passagiers houdt hij er soms aan over. Niet te verwonderen dat hij altijd klaarstaat.

De deuren van de *Panzer* scharnieren naar achter. De caoutchouc, die eromheen hoort te zitten, is weggerot. Vandaar zijn gerammel en formidabele ventilatie. Bij nauwelijks veertig per uur giert de wind al door de kieren. Paul Velsen heeft zich uit voorzorg een zwarte chauffeurspet aangeschaft. Als er officiële plechtigheden op het programma staan, het bijwonen van de lessen na de middag bijvoorbeeld, installeert de Boze zich op de achterbank. Paul - pet op - rijdt hem voor, huppelt als een ballerina rond de auto en opent het portier. Met veel egards klappt hij bijrijdersstoel naar voor en neemt de aktetas van zijn patroon in ontvangst. Die wurmt zich naar buiten vanaf de achterbank. Paul reikt hem zijn tas aan en salueert met de hakken tegen elkaar: "Alstublieft meneer. Nog een fijne dag, meneer."

"Ophalen om halfvijf in de Dekenstraat. En nuchter! En wegblijven bij de hoeren! En geen gebruikte condooms meer op de achterbank of ontslag."  
"Ja, baas."

Vorig jaar zat Greco op kot in de Parijsstraat op het gelijkvloers van het KVHV-secretariaat<sup>2</sup>. Nu huist dat in de Krakenstraat. Het was een donker kot. En koud! Een bed, een tafel, een stoel en een sofa, dat was alles wat

---

<sup>1</sup> N.v.d.r.: Omdat Franstaligen de w niet feilloos kunnen uitspreken en haar laten voorafgaan door een oe-klank, noemen de Vlamingen hen plagend Oewalen.

<sup>2</sup> Ook wel Verbond genoemd. Voluit: Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond.